

Gift

som lag fordrar upprättat vilket inventarium blev framsett av tullnär Wallmén underskrivet så av honom som utav dess moder Helena Fernelia det de sade sig kunna edeligen besanna men därvid anfördes å kändepartens sida att de i samma inventarium upptagna persedlarna ej äro ännu värderade som ej heller några värderingsmän vid handen varit, vilka som (?) kunnat sådant verkställa varefter ock samma inventarium icke är (?) det han påstod oikväl böra ske till sakens så mycket mera utredande varöver avsades. Emedan som lagen i 1 § 9 kap ÄB fordrar att uppteckningar böra ske uti tillkallade goda mäns närvaro som kunna och böra värdera vad i boet finnas vilka ock jämte dem böra uppteckningen underskriva, vilken det åligger själva egendomen att uppgiva vilket allt icke finnas som sig bort vara iakttaget vid detta nu upptedda inventarium av den 13 sistlidna november varunder ej heller med den tydlighet som vederbör samma upptecknings riktighet med edelig förpliktelse skriftligen (?) blivit besannad vilket allt prövas böra ske innan rätten kan tilltro sig att tillåta svarandena denna av dem fordrade livliga ed på samma upptecknings riktighet att gå; Fördenskull göras härmed anstånd till nästa ting på det sådant allt må inom 6 veckors dag vid 20 dlr smt vite varda iakttaget och rättat och förömrörda inventarium ställt i den formen som laglig och tydlig (?) för arvtagarna varefter parterna där för(?) (?) emellan komma åligger självstämde sig att infinna till nästa ting, svarandena att gå allt kändepartens att avhöra den härutinnan av de (?) fordrade inventering(?) till vilken ända det nu framtedda inventarium efter påskrivet extractum blev emellertid återlämnat till föreskrivna svaranden och som till värderingsmän av svarandena voro utsedda Per Håkansson i Ämtebjörke med Per Persson i Gräs: Ty varde ock de förordnade sådant behörigen att uträtta. [153] NM beskedlige Per Jonsson i Backa på sin hustrus Lena Larsdotters vägnar med Arvid Olofsson i Mjönäs såsom fullmäktig för sin moder hustru Kristina Wallmén, och såsom förmyndare tillika med Johan Arvidsson i Mjönäs för avlidna gl fänriken Johan Wallmén's barn och korpralen Petter Brandbergs barn kärade såväl som förenämnde Johan Arvidsson på sin hustrus Katarina Larsdotters vägnar till tullnären Jonas Wallmén med påstående, att han måtte tillhållas att utlämna till dem deras arvslotter efter modern och svärmodern Helena Fernelia, som hos honom genom döden avgått, utan att något hennes testamente må dem därutinnan i vägen ligga, varförutan samma kändepartens påstod sina arvslotter uti det, som efter Helena Fernelias förut igenom döden avgångna mans Lars Wallmén's bo influtit för hans havda lönings fordran hos Kungl Maj:t och kronan, men häremot uppvisade samma svarande sin moders Helena Fernelias år 1741 i november månad till honom meddelade testamente, af innehåll, att han skulle betala all hennes gäld, och däremot undfå alla hennes lösöron tillika med hennes äganderätt eller 1/3 i avlingajorden, vilket svaranden i kraft av samma sitt undfångna testamente påstod att få behålla, varförutan han upptedde moderns den 23 mars 1744 till honom givna försäkran att han skulle i skötsellön efter henne hava att undfå 1 dlr smt för varje vecka, han henne försörjt alltsedan arvsskiftet efter hennes sal man försiggått, därför han påstod sin betalning att njuta om något av hennes egendom skulls övrigt vara, som icke kunde inbegripas under hennes förra till honom givna testamente. För övrigt sade han sig icke vilja bestrida dessa sina medarvingar deras arvslotter i faderns 2/3 av de arvfallna lösningsfordringarna häremot begåvo sig kändepartens, att lämna till svaranden vad hans moder kunnat efter lag vara berättigad att testamentera, såsom hennes lösöron och hennes andel i den inom hennes börd inlösta jords värde eller köpeskilling, tillika med hennes egna avlingejord, som utom börd köpt blivit, emot det han därför betala hennes gäld, men att bestå något vidare för hennes skötsellön, det sade de sig icke kunna göra så länge tullnären icke gitter bevisa sig hava henne mera påkostat, än som därmed ersättas kan sådan hennes bevisliga gäld först därav gulden blivit. Detta, som således härvid anført blivit, tog rätten i övervägande avsägandes Alldenstund 10 kap ÄB förmår, att ingen äger något testamente att taga förrän gäld gulden är, varför och som 3 § 17 kap ÄB tillägger arvingar och bördemän först att återlösa borttestamenterad bördköpt jord, meot det de återbetala vad samma jord är köpt för; fördenskull och emedan kändepartens icke bestrider för